

Віталій МИСЬКА

Україна, перебуваючи у стані воєнного протистояння з московським агресором, переживає важкі часи, сповнені болем, жалом та тривоги. Війна чинить щораз то більшу шкоду, залишаючи після себе тисячі смертей, бідних та самотніх сімей, руїни міст і сіл... Разом з тим, кожна війна чи переслідування мають свої початки і закінчення. Питання в тому, коли ж це закінчення настане? Чого чекати далі? Ці питання ставить собі, мабуть, кожен. Зараз часто чуємо заклики до молитов – чи в Церкві, чи на вулиці: «моліться за мир в Україні», «моліться за наших воїнів». Що ж нам принесе молитва, щира молитва, підкріплена вірою? Чому це потрібно робити?

Говорячи про війну...

Мабуть, нічого гіршого за неї людство не придумало. Якщо поглянути на першопричину кожної війни, навіть тієї першої між Каїном і Авелем, зауважимо, що вона має духовний характер. Каїн захворів гріхом заздрості, сучасних агресорів охоплюють інші пристрасті. Можна сказати, що війна, назвімо її фізична, є результатом боротьби духовної. Саме тому для перемоги у будь-якій фізичній війні не вистачить самої зброї, потрібно передовсім духовної сили. Хто пам'ятає, а пам'ятають, зрештою, усі, осердям життя Майдану була молитва усіх Церков, які уприсутнювали Божу силу в минулорічних подіях. Навколо вирувало життя, політичні дебати, а потім і силове протистояння. Але важливо підкреслити, що спільна молитва додавала сили духу і відважності усім, хто стояв на Майдані.

Хоча війна може відбуватися за сотні кілометрів від наших домівок, проте ми відчуваємо її наслідки беручи участь у похоронах молодих людей, які віддали своє життя, воюючи за суверенність Вітчизни, або ж загинули лише тому, що живуть в тих місцях, де відбуваються воєнні дії. Здається нам, що ця війна є далекою, але про її близькість нагадують нам поранені і покалічені на все життя вояки та мирні жителі, які вдома бачать те, чого ніхто з нас не досвідчив. Тому не сміємо перестати молитися і допомагати тим, які воюють, і їхнім родинам. Це наш обов'язок по відношенню до нашої країни.

Зараз, як ніколи, ми маємо можливість пізнавати Священне Писання, можемо безперешкодно ходити в Церкву, сповідатися, причащатися Святих Таїн. Це доступно

всім – і солдатам, і офіцерам, – кожен має можливість прийти в Божий храм. Нікому за це не будуть дорікати і говорити, що він щось неправильно вчинив. Великою благодаттю є те, що ми маємо можливість просити в Бога прощення не лише за власні гріхи, але і за гріхи своїх батьків, які колись перебували в невіданні і не мали тих можливостей, які є у нас зараз. Мабуть, кожен військовослужбовець мав би просити допомоги в Бога, особливо на службі. Зараз чуємо і бачимо, як відбуваються хвилі мобілізації, спричинені загостренням військової ситуації на Сході України. Важко споглядати, як плаче мати за сином і батьком, чи люди похилого віку, дивлячись на такі події. В таких випадках закрадається зневіра, що нічого не можна змінити. Плач у таких хвилинах не є виходом з ситуації. Даремним буде і казати, що не потрібно йти воювати, що все пропало, все прямує до гіршого.

Духовна мобілізація

У віруючої людини завжди є надія на Бога. Тому ап. Павло говорить так: «Сила Бога проявляється в людській немочі» (2 Кор. 12, 9). Людина у важкі хвилини має молитися і вірити, що все залежить від Бога, бо молитва без віри як зброя без боєприпасів. Наше завдання - безнастанно творити молитву і вірити у Божу дію в світі, бо віра і молитва неодноразово змінювали хід історії на краще. Згадаймо собі боротьбу між фізичним велетнем Голіятом і духовним велетнем Давидом (див. І книга Самуїла 17). Незважаючи на свій малий зріст, Давид, покладаючись на Божу силу, маленьким камінцем переміг впевненого у своїх силах Голіята. Ми є тими духовними воїнами Христа, які, за словами апостола Павла, «мають вдягнутись у броню справедливости, взяти щит віри, шолом спасіння і меч духовний, тобто слово Боже» (Еф. 6, 14-17). Нам, як ніколи, потрібна духовна мобілізація, яка згуртує нас у спільноту.

З численних свідчень знаємо, що для наших воїнів важливо знати, що Церква та її вірні про них не забувають і моляться за них. Це є для них суттєвою допомогою. Тому важливими кроками у припиненні війни є молитва, піст і милостиня. Молитися за військових, жертвувати піст у їх наміренні, щоб в Україні відбулися зміни. Продовжуймо бути жертвовними. Бо молитва буде успішною тоді, коли вона буде підсилена жертвовністю. Ми маємо допомагати і своєму війську, бо в ньому служать живі люди, наші рідні, сусіди, знайомі, справжні патріоти. Будьмо жертвовними, бо якщо ми чимось себе обмежимо, від цього не постраждаємо. Застосовуймо свої християнські чесноти і не переставаймо бути добрими християнами. Це буде нас і тих, хто перебуває на війні. Така праця із нашого боку буде особливою нашою молитвою за припинення війни в Україні.

Віталій МИСЬКА Сила молитви на духовному фронті//СЛОВО № 1 (61) 2015